

Sygn. akt III C 991/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR del. Monika Odzimkowska

Protokolant: stażysta Mateusz Rutkowski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 grudnia 2018 r. w Warszawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko A. K. (1)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego A. K. (1) na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 180 594,27 zł (sto osiemdziesiąt tysięcy pięćset dziewięćdziesiąt cztery złote i dwadzieścia siedem groszy), zgromadzoną na rachunku depozytowym Ministra Finansów w celu realizacji planu podziału sumy uzyskanej z egzekucji nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w W., VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), sporządzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla W. w Warszawie M. K. w sprawie o sygn. akt KM (...), co do której nadzór był prowadzony przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Woli w Warszawie w sprawie o sygn. I Co 1244/15;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. nie obciąża pozwanego A. K. (1) obowiązkiem zwrotu na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kosztów procesu.

SSR del. Monika Odzimkowska

Sygn. III C 991/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 czerwca 2018 r. (...) **Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.** domagał się zapłaty od pozwanego A. K. (1) kwoty 180 594,27 zł, zgromadzonej na rachunku depozytowym Ministra Finansów celem realizacji planu podziału sumy uzyskanej z egzekucji nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w W. VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), sporządzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla W. w Warszawie M. K. w sprawie o sygn. akt Km (...) wraz z odsetkami w wysokości stopy depozytowej NBP od dnia złożenia tej kwoty do depozytu do dnia jej wypłaty z depozytu. Jednocześnie powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód dochodzi od pozwanego ww. kwoty tytułem części niespłaconego kapitału kredytu hipotecznego udzielonego przez wierzyciela pierwotnego, postawionego w całości w stan wymagalności na

skutek wypowiedzenia umowy kredytu, zgromadzonej na rachunku depozytowym po realizacji planu podziału sumy uzyskanej z egzekucji nieruchomości oznaczonej księgą wieczystą nr (...). Powód uczestniczył w planie podziału na zasadzie art. 1036 § 1 pkt 3 k.p.c. jako wierzyciel hipoteczny uprawniony do zaspokojenia się z pierwszeństwem przed innymi wierzycielami z nieruchomości. Z uwagi na brak stwierdzenia ww. wiarygodności hipotecznej tytułem wykonawczym należność przypadająca powodowi została pozostawiona na rachunku depozytowym Ministra Finansów /pозew – k. 2-10/.

Pozwany **A. K. (2)** nie kwestionował zasadności powództwa podnosząc, iż nie miał wiedzy co do dalszej, obejmującej okres po licytacji, procedury egzekucyjnej. Pozwany nie składał żadnych wniosków dowodowych /oświadczenie pozwanego na rozprawie w dn. 06.12.2018 r. - protokół k. 287/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Dnia 19 marca 2010 r. pomiędzy (...) Bank S.A. (dalej Bank lub „wierzyciel pierwotny”) a A. K. (1) zawarta została Umowa kredytu hipotecznego nr (...)H. (...)/ (...) (dalej: (...)), na podstawie której Bank udzielił kredytobiorcy kredytu w wysokości 393 770,40 zł. Bank uruchomił ww. kredyt hipoteczny w dniu 29 marca 2010 r. a kredytobiorca zobowiązał się do spłaty kredytu w 360 miesięcznych równych ratach kapitałowo - odsetkowych. Kredytobiorca oświadczył, że jest świadomy ryzyka zmiennej stopy procentowej w całym okresie kredytowania i akceptuje to ryzyko. Strony zgodnie postanowiły, że tytułem zabezpieczenia spłaty udzielonego przez Bank kredytu będzie ustanowienie hipoteki na rzecz Banku, która będzie obciążała nieruchomość, dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w W., VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...).

/dowód: okoliczności bezsporne; odpis umowy kredytu hipotecznego nr (...)H. (...)/ (...) z dnia 19 marca 2010 r. z załącznikami – k. 202-232; odpis księgi wieczystej nr (...) – wydruk k. 175-201/

Pozwany nie wywiązał się z obowiązku terminowej spłaty rat kredytu. W związku z naruszeniem przez pozwanego postanowień łączącego go z wierzycielem pierwotnym stosunku zobowiązaniowego, Bank wykorzystał przysługujące mu uprawnienie i wypowiedział umowę kredytu hipotecznego. Na skutek złożonego przez wierzyciela pierwotnego oświadczenia z dnia 14 października 2014 r. o wypowiedzeniu umowy kredytu hipotecznego nr (...)H. (...)/ (...) z dnia 19 marca 2010 r, doszło do jej skutecznego rozwiązania, co skutkowało postawieniem w stan wymagalności całej kwoty niespłaconego przez kredytobiorcę kapitału.

/dowód: okoliczności bezsporne; wypowiedzenie umowy kredytu hipotecznego nr (...)H. (...)/ (...) z dnia 19 marca 2010 r. wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 233-235; raport - zestawienia należności i spłat kredytu w PLN za okres od 30 marca 2010 r. do dnia 16 sierpnia 2014 r. – k. 239-249/

Dnia 22 stycznia 2015 r. Bank wystawił przeciwko pozwanemu Bankowy Tytuł Egzekucyjny nr (...). W dniu 19 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w W. Wydział II Cywilny wydał w sprawie o sygn. akt: II Co 295/15 postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności Bankowemu Tytułowi Egzekucyjnemu nr (...).

/dowód: okoliczności bezsporne; bankowy tytuł egzekucyjny (...) Bank S.A. nr (...) z dnia 22 stycznia 2015 r. – k. 236; postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy-M. w W., Wydział II Cywilny z dnia 19 lutego 2015 r., w sprawie o sygn. akt: II Co 295/15 o nadaniu klauzuli wykonalności – 237-238/

W dalszej kolejności Bank podjął działania zmierzające do przymusowego wyegzekwowania należności, składając w tym celu w dniu 30 marca 2015 r. wniosek o wszczęcie egzekucji. Postępowanie egzekucyjne prowadzone było zgodnie z wnioskiem wierzyciela przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla W. w Warszawie M. K. pod sygn. akt Km: (...). W toku postępowania egzekucyjnego, zgodnie z wnioskiem (...) Bank S.A., doszło do wszczęcia egzekucji z nieruchomości stanowiącej zabezpieczenie umowy kredytu hipotecznego, dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w W., VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...).

/dowód: okoliczności bezsporne; wniosek o wszczęcie egzekucji 30 marca 2015 r. – 250-251/

Przysługującą Bankowi względem A. K. (1) wierzytelność dnia 30 grudnia 2015 r. nabył (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W..

/dowód: okoliczności bezsporne; umowa przelewu wierzytelności nr (...) z dn. 30.12.2015 r. – k. 14-27/

Zgodnie z historią zadłużenia pozwanego w dniu zawarcia umowy cesji do zapłaty pozostawała kwota 401 082,37 zł z tytułu wymagalnego kapitału.

/dowód: okoliczności bezsporne; raport - zestawienia należności i spłat kredytu w PLN za okres od 30 marca 2010 r. do dnia 16 sierpnia 2014 r. – k. 239-249/

W drodze licytacji publicznej doszło do zbycia ww. nieruchomości za kwotę 260 000,00 zł. Komornik Sądowy M. K. sporządził projekt planu podziału sumy uzyskanej z egzekucji przedmiotowej nieruchomości. Zgodnie z planem podziału złożonym w Sądzie Rejonowym dla W. w Warszawie przez Komornika Sądowego M. K. w sprawie o sygn. akt: I Co 1244/15 - powodowi, jako wierzycielowi hipotecznemu, który w chwili sporządzenia planu podziału nie dysponował tytułem wykonawczym, przysługuje kwota 180 594,27 zł. W dniu 21 września 2017 r. licytant wpłacił na rachunek depozytowy Ministra Finansów całą wymaganą kwotę, tj. 227 171,60 zł (260 000 zł pomniejszone o złożoną rękojmię 32 928,40 zł).

/dowód: okoliczności bezsporne; postanowienie Sądu Rejonowego dla W. w Warszawie, Wydział I Cywilny z dnia 18 października 2017 r. w sprawie o sygn. akt: I Co 1244/15 o przysądzeniu własności nieruchomości dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w W., VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) – k. 252-253; postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla W. M. K., z wniosku (...) Bank S.A., z dnia 07.09.2017 r., wydane w sprawie o sygn. akt KM (...) – k. 254-255/

Pomimo faktu, że strona powodowa wezwała stronę pozwaną do spłaty całości zadłużenia, ciążące na niej zobowiązanie nie zostało spełnione.

/dowód: okoliczności bezsporne; zawiadomienie o cesji wierzytelności wraz z wezwaniem dłużnika do zapłaty z dnia 30 czerwca 2016 r. – k. 257-260; oświadczenie pozwanego na rozprawie w dn. 06.12.2018 r. - protokół k. 287/

Okoliczności faktyczne sprawy nie były sporne, a nadto znajdowały odzwierciedlenie w ww. dowodach z dokumentów, których prawdziwości żadna ze stron nie kwestionowała.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie co do żądania zasądzenia kwoty głównej, a co do żądania zasądzenia odsetek od tej kwoty podlegało oddaleniu.

Powód niniejszym pozwem dochodził od pozwanego zapłaty kwoty 180 594,27 zł tytułem części niespłaconego kapitału kredytu nr (...)H. (...) / (...) z dnia 19 marca 2010 r., udzielonego przez wierzyciela pierwotnego, postawionego w całości w stan wymagalności na skutek wypowiedzenia umowy kredytu hipotecznego z dnia 14 października 2014 r., zgromadzonej na rachunku depozytowym po realizacji planu podziału sumy uzyskanej z egzekucji nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w W., VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), sporządzonego przez Komornika Sądowego w przy Sądzie Rejonowym dla W. w Warszawie M. K. w sprawie prowadzonej pod sygn. akt Km: (...), wraz z odsetkami w wysokości stopy depozytowej NBP naliczonymi od dnia złożenia kwoty do depozytu, twierdząc przy tym, że nastąpiło to 18 października 2017 r. do dnia wypłaty tej kwoty z depozytu.

Jak ustalono, powód uczestniczył w planie podziału na podstawie art. 1036 § 1 pkt 3 k.p.c., jako wierzyciel hipoteczny uprawniony do zaspokojenia się z pierwszeństwem przed innymi wierzycielami z nieruchomości dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w W., VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...).

Zgodnie z art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz.U. z 2017r poz. 1007) w celu zabezpieczenia oznaczonej wierzytelności wynikającej z określonego stosunku prawnego można nieruchomość obciążyć prawem, na mocy którego wierzyciel może dochodzić zaspokojenia z nieruchomości bez względu na to, czyją stała się własnością i z pierwszeństwem przed wierzycielami osobistymi właściciela nieruchomości.

Aktualnie hipoteka uregulowana jest jako prawo o jednolitej konstrukcji, opartej w głównej mierze na założeniach dotychczasowej hipoteki kaucyjnej. Ustawą z dnia 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 131, poz. 1075), która weszła w życie w dniu 20 lutego 2011r., został zniesiony podział na hipotekę kaucyjną i hipotekę zwykłą.

Podstawowym uprawnieniem wierzyciela z tytułu ustanowienia hipoteki jest prawo dochodzenia zaspokojenia z obciążonej nieruchomości, bez względu na to czyją stała się własnością i bez względu na to czy pomiędzy wierzycielem hipotecznym a dłużnikiem rzeczowym (właścicielem obciążonej nieruchomości) istnieje stosunek obligacyjny. Dłużnik rzeczowy może, ale nie musi być dłużnikiem osobistym z tytułu zabezpieczonej wierzytelności. Sens hipoteki wyraża się właśnie w tym, że jeżeli dłużnik osobisty nie spełnia należnego świadczenia pieniężnego wierzyciel może wszcząć egzekucję przeciwko dłużnikowi rzeczowemu. Przedtem powinien jednak uzyskać przeciwko niemu tytuł wykonawczy (por. wyrok SN z dnia 25 sierpnia 2004r., IV CK 606/03, Lex Polonica nr 1633078).

Zgodnie z art. 75 ustawy o księgach wieczystych i hipotece zaspokojenie wierzyciela hipotecznego z nieruchomości następuje według przepisów o sądowym postępowaniu egzekucyjnym, co oznacza, że wierzyciel musi uzyskać tytuł egzekucyjny zaopatrzony w klauzulę wykonalności.

Z art. 1000 § 1 k.p.c. wynika, że z chwilą uprawomocnienia się postanowienia o przysądzeniu własności wygasają wszelkie prawa i skutki ujawnienia praw i roszczeń osobistych, w tym także hipoteki, ciężące na nieruchomości, ale na ich miejsce powstaje prawo do zaspokojenia się z ceny nabycia z pierwszeństwem przewidzianym w przepisach o podziale ceny uzyskanej z egzekucji. Postanowienie sądu, odpowiadające treści art. 1003 k.p.c., stanowi dowód wygaśnięcia hipoteki, ale jednocześnie powstania na miejscu hipoteki prawa wierzyciela hipotecznego do zaspokojenia się z ceny nabycia.

Prawomocność postanowienia o przysądzeniu własności przesądza również o statusie uprzednio wpłaconej ceny nabycia, która dopiero z tą datą staje się sumą uzyskaną z egzekucji, podlegającą podziałowi między wierzycieli (art. 1035 k.p.c.).

Zgodnie z art. 1036 § 2 k.p.c. jeżeli wierzytelność hipoteczna nie jest stwierdzona tytułem wykonawczym, należność przypadającą wierzycielowi hipotecznemu pozostawia się na rachunku depozytowym Ministra Finansów. Wierzyciel, który przed zajęciem nieruchomości uzyskał na niej hipotekę, stwierdzoną w opisie i oszacowaniu, ale w chwili podziału nie legitymuje się tytułem wykonawczym, uczestniczy w podziale sumy uzyskanej z egzekucji z tej nieruchomości bez potrzeby zgłoszenia się i udowodnienia wierzytelności zabezpieczonej tą hipoteką. Przypadającą mu należność pozostawia się na rachunku depozytowym Ministra Finansów, wskazując przyczyny uzasadniające wstrzymanie wypłaty (por. orzeczenie SN z dnia 30 stycznia 2008 r., III CZP 134/07, OSNC 2009, nr 1, poz. 8).

Wierzyciele, którzy złożyli tytuł wykonawczy w trybie art. 1036, są zaspokajani w kolejności przewidzianej dla ich należności, pod warunkiem, że są to należności określone w art. 1025 § 1 pkt 1–8 (zob. uzasadnienie uchwały SN z dnia 26 listopada 2009 r., III CZP 104/09, OSNC 2010, nr 5, poz. 76). Pojęcie „tytuł wykonawczy” użyte w art. 1036 powinno być rozumiane w taki sam sposób, w jaki definiuje je art. 776 zdanie drugie (przed zmianą dokonaną ustawą z 16 września 2011 r.). Chcąc uzyskać zaspokojenie, wierzyciel może zdecydować się na wszczęcie i prowadzenie egzekucji,

zachowując w ten sposób wpływ na jej tok i szansę na zaspokojenie w wyższej kategorii (art. 1025 § 1 pkt 9), albo też czekać na spieniężenie przedmiotu egzekucji i wziąć udział w podziale.

Nieruchomość w postaci lokalu niemieszkalnego, na której ustanowiono hipotekę celem zabezpieczenia kredytu udzielonego pozwanemu została sprzedana w toku postępowania egzekucyjnego, dlatego też powodowi przysługuje roszczenie o zaspokojenie swojej wierzytelności z kwoty uzyskanej ze sprzedaży nieruchomości, pozostawionej na rachunku depozytowym Ministra Finansów, do czego niezbędne jest uzyskanie tytułu egzekucyjnego w postaci wyroku wydanego w niniejszej sprawie.

Jak podkreśla bowiem Sąd Najwyższy w uchwale III CZP 29/16, uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności; nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza nie będącego bankiem nie było dopuszczalne (uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC z 2005 r. Nr 6, poz. 98, z dnia 22 lutego 2006 r., III CZP 129/05, OSNC z 2007 r. Nr 1, poz. 4, z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14). Nawet przejście uprawnień z banku na podmiot, nie będący bankiem w toku egzekucji – nie powoduje, że możliwe było kontynuowanie egzekucji czy nawet wydanie dalszego tytułu wykonawczego, ale cesjonariusz taki musiał uzyskać na swoją rzecz własny tytuł egzekucyjny i potem wykonawczy.

W związku z powyższym w pkt I. wyroku Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 180 594,27 złotych, w takim bowiem zakresie kwota ta została uwzględniona w planie podziału sumy uzyskanej z egzekucji nieruchomości, dla której prowadzona jest księga wieczysta (...), sporządzonego przez komornika przy Sądzie Rejonowym dla W. w Warszawie M. K. w sprawie KM (...), co do której nadzór był prowadzony przez Sąd Rejonowy dla W. w Warszawie w sprawie o sygn. akt I Co 1244/15.

Powództwo podlegało oddaleniu jedynie w zakresie żądania zasądzenia odsetek w wysokości depozytowej NBP od kwoty złożonej do depozytu od dnia jej złożenia do depozytu do dnia jej wypłaty z depozytu.

Kwestia odsetek od sum złożonych na rachunku depozytowym Ministra Finansów tytułem wpłaty za nabycie przedmiotu egzekucji uregulowana jest w art. 808 § 2 k.p.c., który dodany został przez ustawę z dnia 16 września 2011 r., usuwając wątpliwości, komu się one należą i kiedy mogą być przedmiotem egzekucji. Zgodnie z tym przepisem odsetki od sum złożonych na rachunek depozytowy Ministra Finansów tytułem nabycia przedmiotu egzekucji wchodzi w skład sumy uzyskanej w egzekucji. Odsetki należne za okres od dnia sporządzenia planu podziału sumy uzyskanej w egzekucji do dnia wykonania planu zwraca się osobie uprawnionej, tj. dłużnikowi. Nowa regulacja usuwa wątpliwości w tej materii.

Wobec powyższego żądanie zasądzenia od pozwanego odsetek od kwoty 180 594,27 zł od nie znajdowało oparcia w obowiązujących przepisach i jako bezpodstawne podlegało oddaleniu. O powyższym orzeczono w pkt II sentencji wyroku.

Zgodnie z art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c. Sąd obowiązany jest w orzeczeniu kończącym postępowanie orzec o jego kosztach.

Zgodnie z podstawową zasadą rozstrzygania o kosztach procesu uregulowaną w art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Odstępstwo od tej reguły jest przewidziane w art. 102 k.p.c. wyrażającym zasadę słuszności, stosownie do której w wypadkach szczególnie uzasadnionych, sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część z tych kosztów albo nie obciążać jej w ogóle tymi kosztami.

Przepis art. 102 k.p.c. ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu; jest rozwiązaniem szczególnym, niepodlegającym wykładni rozszerzającej, wykluczającym stosowanie wszelkich uogólnień, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Nie konkretyzuje on pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawiając ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi. Do okoliczności branych pod uwagę przez sąd przy ocenie przesłanek zastosowania

dyspozycji omawianego przepisu według doktryny zaliczyć można nie tylko te związane z samym przebiegiem postępowania, lecz także dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony. Ustawodawca w określonych przypadkach przyznał więc prymat zasadzie słuszności. Jak wskazał sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku SN z dnia 20 grudnia 1979 r., III PR 78/79, OSP 1980, z. 11, poz. 196 - okoliczność, że powód mógł być subiektywnie przekonany o zasadności swojego roszczenia, uzasadnia zastosowanie art. 102 k.p.c. W tym miejscu należy też zauważyć, że ocena sądu, czy zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony, o którym mowa w art. 102 k.p.c., ma charakter dyskrecyjny, oparty na swobodnym uznaniu, kształtowanym własnym przekonaniem sądu oraz oceną okoliczności rozpoznawanej sprawy.

W niniejszej sprawie w ocenie Sądu zachodzi szczególny przypadek uzasadniający odstępianie od reguły rozstrzygnięcia o kosztach procesu. Pozwany stawiając się na rozprawie wskazał, że nie kwestionuje zasadności powództwa. Podnosił, że nie wiedział, iż po licytacji komornik nie dysponuje środkami uzyskanymi z licytacji i że do wypłaty konieczne jest uzyskania przez wierzyciela tytułu wykonawczego. Należy podkreślić, że niniejsze postępowanie nie wiązało się z uciążliwościami dla stron. Sąd nie przeprowadzał postępowania dowodowego (oprócz dowodów z dokumentów), gdyż stan faktyczny w niniejszej sprawie nie był między stronami sporny. Ponadto w sprawie odbył się tylko jeden termin rozprawy. W tej sytuacji, mając na uwadze konieczność uzyskania przez powoda tytułu wykonawczego a z drugiej strony postawę pozwanego, Sąd uznał, iż pozwany powinien skorzystać z dobrodziejstwa art. 102 k.p.c. i wobec powyższego orzekł jak pkt. III sentencji wyroku.

Mając powyższe na uwadze, na mocy powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

SSR del. Monika Odzimkowska